

betyde, at man rent ud siger: jeg tror ikke paa noget af alt det, det er Fabel og Eventyr alt sammen for mig, og jeg staar derfor i fuldstændig aabenlys Modsætning til Folkekirken. Jeg tror ikke, at en Mand eller Kvinde, der stiller sig saaledes, vil sige: man desuagtet vil jeg have Valgret i Folkekirken, for jeg har Interesse for den; men skulde det ske, saa antager jeg, at Afvisningen af en saadan Tilmelding ikke en Gang vil blive appelleret, for den vil være saa aabenbart rigtig, at hele den offentlige Mening vil slutte sig dertil. Jeg tror altsaa slet ikke, der vil blive nogen Vanskelighed her. Bestemmelserne er saa klare og tydelige og saa stærkt begrundede, at der ikke kan blive Tvivl.

Nu sagde den sidste ærede Taler (Gunnar Fog-Petersen) med Hensyn til Tilmeldingen, at han ikke kunde forstaa, at Ministeren kunde slutte, som han sluttede, ud fra de Præmisser, han havde anført. Jo, det kan jeg fortræffeligt, og min Slutning kan meget godt være i Forbindelse med Præmisserne, fordi det ærede Medlem ikke har kunnet se Forbindelsen. Det er jo nemlig ikke noget Bevis for, at der ingen Forbindelse er, at det ærede Medlem ikke har kunnet se den. Jeg mener at kunne se en fortræffelig Forbindelse, thi naar hele Princippet for Folkekirken er Frivilligheden — Folkekirken paanøder ikke nogen sine Goder og paalægger ikke nogen Byrder, som de ikke ønsker at bære, de staar frit i Folkekirken, de kan melde sig ud deraf —, saa bør ogsaa Valgretten bero paa et Frivillighedsforhold, saa bør Menighedsmedlemmerne ogsaa her staa frit. De har en Ret. Om de vil bruge denne Ret, bliver deres egen Sag. Ganske anderledes er det med Kommunerne, hvor Forholdet er et Tvangsforhold. Naar Kommunen paatvinger Folk baade sine Goder og sine Byrder, saa har Kommunen ogsaa, fordi det er en Tvang, den Pligt, den Tvang paa sig, at den skal lave Valglisterne og lægge alting til Rette for Vælgerne, som skal stemme.

Det ærede Medlem (Gunnar Fog-Petersen) sagde, at man kun havde villet have disse Bestemmelser, fordi man vil føre Kontrol med Vælgerne. Det er der jo ikke Tale om. Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) spurgte mig, om man kunde give sig til med det samme at eksaminere en, der kom for at tilmelde sig, for at øve Kontrol med ham. Det er der heller ikke Tale om. Vedkommende møder og melder sig, og Valgbestyrelsen maa afgøre, om han kan optages paa Listen; bliver han ikke optaget, kan han klage over det, og Klagen

kan gaa videre. Men ingen behøver at finde sig i Eksamination. Og der er heller ikke Tale om, at man har disse Bestemmelser, fordi man vil føre Kontrol, fordi man vil have Faarene samlet, som der er blevet sagt. Nej, disse Bestemmelser har nu været gældende i 20 Aar, og der er blevet stemt for dem af alle Partier. Naar man nu rejser sig mod Bestemmelserne, uagtet de er blevet gjort lempeligere end før, og gør det med den Begrundelse, at Menighedsraadene har faaet mere at sige, saa synes jeg ikke, det er en holdbar Begrundelse. Hvor Menighedsraadene faar mere at sige end før, er jo nemlig væsentlig paa det økonomiske Omraade, og her er, som sagt, i Modsætning til Forholdet til Kommunen den fulde Frihed til Stede.

Med Hensyn til Bekendtgørelsen om Tilmelding er Bestemmelsen jo ikke ganske enslydende med den fra 1903, thi her er indført en Bestemmelse om, at der ved Kirken paa Bekendtgørelsesdagene skal uddeles Vejledninger til Menighedsmedlemmerne, til Folk, der har været i Kirke, og der kan uddeles Vejledninger ogsaa paa andre Steder. Der kan altsaa uddeles Vejledninger i stor Udstrækning, som ogsaa det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) erkendte, saa han mente, det kunde blive meget dyrt, idet det kunde blive Millioner af Vejledninger, der skulde uddeles. Men naar man uddeler Vejledninger i Hundreatusinder eller over en Million, saa vil det ikke sige, at det er noget, der holdes hemmeligt for Folk, at der nu skal finde Tilmelding Sted. Tværtimod, det bliver meget stærkt bekendtgjort. Ikke at tale om, naar man tager det rent praktisk, at Aviserne har for Skik at sætte Blanketter ind, som kan klippes ud, og som man kan anmelde sig paa. For øvrigt er der heller ikke i Lovforslaget noget Forbud imod, at Valgbestyrelserne bekendtgør det paa anden Maade. Der er ikke givet Anvisning herpaa, men der er ikke noget Forbud derimod. Naar de har tænkt at gøre det paa anden Maade, vil det ikke kunne afvises.

Den ærede sidste Taler optraadte jo som Spaamand og mente, at Tilmeldelserne vilde falde. Jeg har ikke noget imod, at det ærede Medlem optræder i den Rolle; muligvis kan han faa Ret, muligvis faar han det ikke. De fleste Spaamænd faar ikke Ret. Det er meget sjældent, de faar Ret, og naar det sker, er det gerne gaaet saaledes til, at de bagefter kommer og siger: Ja, det sagde jeg nok, men der var ingen, der lagde rigtig Mærke til det. Saa hele denne Spaadom om, at det vil blive lavet om,